

NORGES HØYESTERETT

Den 18. mai 2018 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne Bårdsen, Bull og Bergh i

HR-2018-936-U, (sak nr. 18-045077SIV-HRET), sivil sak, anke over kjennelse:

Gaming Innovation Group Inc.

(advokat Dag Steinfeld
v/advokatfullmektig Tor Henning Rustan Knudsen)

mot

Euro Tv AS

(advokat Christian Stang Våland)

avsagt slik

K J E N N E L S E :

- (1) Saken gjelder spørsmål om norsk domsmyndighet og stedlig verneting i en internasjonal tvist om avtaleinngåelse og eventuell oppfyllelse av avtalen, jf. tvisteloven § 4-3.
- (2) Selskapet Euro Tv AS (Euro Tv) tok 20. mars 2017 ut stevning mot Gaming Innovation Group Inc. (GIG) ved Bergen tingrett. Det ble gjort gjeldende at det var inngått bindende avtale mellom partene, og Euro Tv krevde oppfyllelse av denne. GIG innga tilsvarende hvor det prinsipielt ble krevd at saken avvises som følge av manglende verneting i Norge. Subsidiært ble det bestridt at det er inngått avtale mellom partene.
- (3) Euro Tv er et norsk selskap som blant annet tilbyr konsulenttenester innen media, film, internett, spill mv. GIG er et selskap registrert i staten Delaware i USA, med forretningsadresse i Florida. GIG inngår i et konsern som leverer tjenester og system til nettbaserte spill-selskaper. Det er opplyst at GIGs formål er å være holdingselskap for datterselskaper som den operative virksomheten drives gjennom, samt å ha aksjer notert på Oslo Børs. Det er registrert en norsk filial av selskapet (NUF) i Enhetsregisteret i Norge. Den norske filialens virksomhet skal være begrenset til å håndtere selskapets regnskapsvirksomhet i henhold til løpende forpliktelser fra Oslo Børs. Den daglige ledelsen av selskapet foretas etter det opplyste av et datterselskap registrert på Malta.
- (4) Bergen tingrett tok i kjennelse 27. september 2017 stilling til spørsmålet om avvisning. Kjennelsen har slik slutning:

"Sak nr. 17-049514TVI-BERG/1 fremmes."

- (5) GIG anket til Gulating lagmannsrett, som 12. januar 2018 avsa kjennelse med slik slutning:

- "1. **Anken forkastes.**
2. **I sakskostnader for lagmannsretten betaler Gaming Innovation Group Inc. 92 000 – nittitotusen – kroner til Euro TV AS innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelsen."**

- (6) *Gaming Innovation Group Inc.* har anket til Høyesterett og i det vesentlige anført:
- (7) Lagmannsrettens avgjørelse bygger på uriktig tolkning av tvisteloven §§ 4-3, 4-4 femte ledd og 4-5 andre ledd. Tvisteloven § 4-4 tredje ledd må anses som en uttømmende regulering av alminnelig verneting for utenlandske foretak, slik at alminnelig verneting ikke kan etableres etter tvisteloven § 4-4 femte ledd. Ved anvendelse av oppfyllellesverneting etter tvisteloven § 4-5 andre ledd må det videre foretas en særskilt sannsynlighetsvurdering av det pretenderte grunnlag. Lagmannsretten har lagt til grunn feil primærforpliktelse når den er kommet til at oppfyllellesstedet er i Norge.
- (8) Ettersom vernetingsreglene i tvisteloven § 4-4 og § 4-5 ikke kan anvendes i saken, skulle lagmannsretten lagt til grunn en høyere terskel og et snevrere relevanskriterium ved vurderingen av tilknytningskravet etter tvisteloven § 4-3 enn det som ble gjort. Lagmannsrettens konklusjon om at det uansett foreligger verneting i Norge etter en "ren" § 4-3-vurdering bygger også på feil forståelse av § 4-3, ettersom lagmannsrettens syn på hvilke omstendigheter som er relevante ved vurderingen, også da er feil.
- (9) Lagmannsretten har derimot korrekt kommet til at det ikke foreligger alminnelig verneting etter tvisteloven § 4-4 tredje ledd andre punktum.
- (10) *Gaming Innovation Group Inc.* har nedlagt slik påstand:
- "1. **Lagmannsrettens kjennelse oppheves.**
2. **Gaming Innovation Group Inc. tilkjennes sakskostninger for Høyesteretts ankeutvalg."**
- (11) *Euro Tv AS* har tatt til motmæle og har i det vesentlige anført:
- (12) Lagmannsrettens tolkning av tvisteloven §§ 4-3, 4-4 femte ledd og 4-5 andre ledd er riktig. Tvisteloven § 4-4 femte ledd gjelder også for utenlandske næringsvirksomheter som ikke faller inn under tredje ledd. Det er ikke riktig at retten skal prøve saksøkers pretensjon om at det er inngått en avtale, når retten tar stilling til om det kan etableres et oppfyllellesverneting etter tvisteloven. Lagmannsretten har bygget på riktig primærforpliktelse når den har kommet til at oppfyllellesstedet er i Norge.
- (13) Lagmannsrettens syn på terskel og relevanskriterium for tilknytningsvurderingen etter tvisteloven § 4-3 er riktig – de er de samme enten alminnelig verneting foreligger etter § 4-4 tredje ledd eller femte ledd, eller etter § 4-5. Lagmannsretten har uansett kommet til at det også foreligger verneting i Norge for saken selv om vernetingsreglene i §§ 4-4 og 4-5 ikke skulle være anvendelige. For øvrig bemerkes det at *Euro Tvs* anførsel om at tvisteloven § 4-4 tredje ledd gir alminnelig verneting i saken, opprettholdes.
- (14) *Euro Tv AS* har nedlagt slik påstand:

"Prinsipalt:

1. Anken nektes fremmet.

Subsidiært:

2. Anken forkastes.

I begge tilfeller:

3. Euro Tv tilkjennes saksomkostninger for Høyesterett."

(15) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at anken gjelder lagmannsrettens rettsanvendelse og er en videre anke over tingrettens kjennelse om at saken fremmes. Ankeutvalgets kompetanse er da begrenset til å gjelde "den generelle rettslige forståelse av en skreven rettsregel", jf. tvisteloven § 30-6. Dette omfatter tolkningen av flere bestemmelser i sammenheng. Ved rettsregler som henviser til et skjønns, kan ankeutvalget ta stilling til hva som er vurderingstemaet ved skjønnsutøvelsen, og hvilke hensyn som skal eller kan tillegges vekt, jf. Skoghøy, *Tvisteløsning*, 3. utgave side 1264. Det konkrete resultat i den angrepne kjennelsen kan være egnet til å belyse hva som er riktig generell rettsforståelse, jf. Schei mfl., *Tvisteloven – Kommentartutgave*, 2. utgave side 1088.

(16) Spørsmålet i saken er om norske domstoler er kompetente, og om Bergen tingrett i så fall er rett vernet, i en sak anlagt av et norsk selskap mot et selskap hjemmehørende i USA. Saksøker hevder at det er inngått bindende avtale mellom selskapene og krever oppfyllelse av avtalen.

(17) Ettersom saksøkte er hjemmehørende i USA, kommer Luganokonvensjonen ikke til anvendelse. Heller ingen annen traktat om domsmyndighet kommer til anvendelse på saken, og det er ikke inngått en avtale om vernet for tvisten. Norske domstolers kompetanse i saken må da avgjøres på grunnlag av tvisteloven § 4-3 om internasjonalt vernet, som lyder slik:

"(1) Tvister i internasjonale forhold kan bare anlegges for norske domstoler når saksforholdet har tilstrekkelig tilknytning til Norge.

(2) Dersom vernet ikke kan påvises etter §§ 4-4 og 4-5, men saken likevel er undergitt norsk domsmyndighet, kan søksmål anlegges ved Oslo tingrett. Hvis saksøkte har en formuesgjenstand i riket som kan tjene til dekning av saksøkerens krav, kan søksmål i stedet anlegges der formuesgjenstanden befinner seg."

(18) Om den vurderingen som skal foretas, uttaler lagmannsretten følgende:

"Om tilknytningskravet er oppfylt beror på en helhetsvurdering av både rettslige og faktiske momenter, jf. HR-2010-1734-A avsnitt (40) og (41). Et helt sentralt moment i vurderingen vil være om det kan påvises vernet i Norge etter reglene i tvisteloven § 4-4 eller § 4-5. I de aller fleste tilfeller vil norske domstoler være kompetente dersom det kan påvises slikt vernet fordi saksforholdet da normalt anses å ha tilstrekkelig tilknytning til Norge, jf. Schei mfl., *Tvisteloven Kommentartutgave*, 2. utgave (2013), (heretter Schei mfl.), side 139 flg. og Skoghøy, *Tvisteløsning*, 2. utgave (2014), (heretter Skoghøy), side 55. Dersom det ikke er påvist vernet i Norge, skal det derimot mye til for å etablere norsk domsmyndighet i formuerettslige tvister, som tvisten i foreliggende sak er, jf. HR-2015-1943-A avsnitt (51)."

(19) Ankeutvalget slutter seg til dette som en treffende oppsummering av synspunktene i rettspraksis og juridisk teori.

(20) I denne saken har lagmannsretten funnet at det foreligger både alminnelig verneing i henhold til tvisteloven § 4-4 og oppfylleelsesverneing etter § 4-5. Vurderingen etter § 4-3 av om saken skal gå for norske domstoler, er i utgangspunktet foretatt på dette grunnlag.

(21) Lagmannsrettens grunnlag for å anse GIG for å ha alminnelig verneing i Norge, nærmere bestemt i Bergen, er § 4-4 femte ledd, ettersom styrelederen i GIG er bosatt i Bergen. Femte ledd må i denne sammenheng ses i lys av tredje ledd. Tvisteloven § 4-4 tredje og femte ledd lyder slik:

"(3) Virksomheter registrert i Foretaksregisteret har alminnelig verneing på det sted virksomhetens hovedkontor ifølge registreringen ligger. Utenlandske næringsvirksomheter med filial, agentur eller lignende forretningssted i Norge har alminnelig verneing på dette forretningsstedet dersom søksmålet gjelder virksomheten der.

...

(5) Virksomheter eller sammenslutninger uten alminnelig verneing etter tredje og fjerde ledd har alminnelig verneing samme sted som den person stevningen skal forkynnes for."

(22) Den ankende part har anført at femte ledd overhodet ikke kommer til anvendelse på utenlandske selskaper. Bestemmelsen er bare ment å fange opp andre typer enheter enn dem som er nevnt i tredje ledd (og fjerde ledd om offentlig virksomhet), og som har partsevne – det er ikke en bestemmelse om at alle utenlandske foretak med styreleder bosatt i Norge, har alminnelig verneing her i landet ved styreleders bosted.

(23) Ankeutvalget bemerker at problemstillingen ikke synes å være omtalt i rettspraksis eller forarbeider. I juridisk litteratur synes det bare å være Schei mfl., Tvisteloven – Kommentirutgave, 2. utgave, side 151–152 som uttrykkelig omtaler problemstillingen:

"En utenlandsk næringsvirksomhet som har filial, agentur eller lignende forretningssted i Norge, har alminnelig verneing på dette forretningsstedet (tredje ledd annet punktum). Forutsetningen er at søksmålet gjelder virksomheten på forretningsstedet. I motsatt fall reguleres det alminnelige verneinget av femte ledd."

(24) Her legges det altså til grunn at femte ledd kommer til anvendelse på utenlandske foretak som ikke har alminnelig verneing i medhold av tredje ledd. Ankeutvalget kan for sin del ikke se at det er selvmotsigende, slik den ankende part hevder, når det på side 153 sies at femte ledd "først og fremst" har betydning for foretak som ikke er omfattet av registreringsplikten etter foretaksregisterloven.

(25) En slik lesning av bestemmelsen er også den som naturlig følger av ordlyden.

(26) Dersom saken ligger slik an at en vurdering i medhold av § 4-3 skulle føre til at søksmålet kan behandles for norske domstoler, ville det også være lite praktisk å måtte føre saken for Oslo tingrett, slik det følger av § 4-3 andre ledd, hvis det dreier seg om et utenlandsk foretak med en styreleder bosatt et annet sted i Norge. Tilsvarende gjelder dersom saken har tilstrekkelig tilknytning til Norge etter en vurdering basert på at det foreligger verneing også etter § 4-5. Det er da praktisk – og kan være mindre belastende for saksøkte – at saken også kan gå for domstolen i den rettskrets der styreleder bor.

(27) Ankeutvalget er imidlertid enig med den ankende part i at det ville føre for langt dersom utgangspunktet for vurderingen etter § 4-3 skulle være at saken normalt har tilstrekkelig tilknytning til Norge når grunnlaget for alminnelig verneing her i landet for et utenlandsk

foretak bare er den omstendighet at styrelederen er bosatt her. De uttalelsene som finnes i rettspraksis og juridisk litteratur om at norske domstoler normalt er kompetente dersom saksøkte har alminnelig verneting i Norge i medhold av § 4-4, synes alle å forutsette at saksøkte er et norsk foretak eller et utenlandsk foretak med alminnelig verneting her i medhold av tredje ledd. Ankeutvalget viser i så måte til Rt-2013-1089, der ankeutvalget sluttet seg til lagmannsrettens uttalelse om at tilknytningskravet i § 4-3 første ledd må forstås slik at "dersom saksøkte saksøkes ved sitt alminnelige verneting i Norge, så er norske domstoler uten videre kompetente til å dømme i saken, med mindre sakens art unntaksvis likevel unntar den fra norsk domsmyndighet". I den saken var saksøkte et norsk rederi med hovedkontor her i landet. Tilsvarende gjelder for uttalelsen i Rt-2012-1951 avsnitt 88 om at det etter norsk rett skal mye til før et norsk selskap med alminnelig verneting her ikke skulle kunne saksøkes i Norge.

- (28) Den siterte uttalelsen fra Schei mfl. side 151–152 om alminnelig verneting for utenlandske foretak i medhold av § 4-4 femte ledd behandler ikke hvilken terskel som i et slikt tilfelle kommer til anvendelse ved vurderingen etter § 4-3.
- (29) Slik ankeutvalget ser det, leder dette frem til at det i og for seg foreligger alminnelig verneting for et utenlandsk foretak her i landet dersom styreleder, eller den som stevningen skal forkynnes for, er bosatt her. Utgangspunktet for vurderingen etter § 4-3 må imidlertid da være at dette i seg selv ikke er tilstrekkelig til at norske domstoler er kompetente i saken. Snarere må utgangspunktet være som angitt i HR-2015-1943 avsnitt 51, at det skal mye til for å etablere norsk domsmyndighet i formuerettslige tvister på dette grunnlag.
- (30) I saken her har lagmannsretten for det første uttalt følgende om denne problemstillingen på side 9 i kjennelsen, etter å ha kommet til at det foreligger alminnelig verneting for GIG i Bergen:

"Alene verneting som følge av styreformannens bopel vil formentlig ikke gi saksforholdet den nødvendige tilknytning til riket, eventuelt vil det da normalt foreligge andre tilknytningsmomenter som vil gi særskilt grunn til å unnta saken fra norsk domsmyndighet, jf. HR-2013-1694-U [Rt-2013-1089]."

- (31) Det er noe uklart hva lagmannsretten mener med dette. Første del av utsagnet er i overensstemmelse med den lovtolkning ankeutvalget har gitt uttrykk for, men henvisningen til Rt-2013-1089 skaper en viss uklarhet i så måte. På side 11–12 i kjennelsen heter det så:

"Utgangspunktet når det kan påvises verneting i Norge, er som nevnt at norske domstoler vil være kompetente til å behandle saken ettersom saksforholdet da normalt anses å ha tilstrekkelig tilknytning til Norge, jf. Schei mfl. side 141 og Skoghøy side 55. Skoghøy skriver at '[d]ersom saksøkte har alminnelig verneting i Norge, kreves særskilt grunn for at saken skal være unntatt fra norsk domskompetanse'. Lagmannsretten viser også til HR-2012-2393-A avsnitt (88), jf. LG-2013-3127 som gjelder samme saksforhold."

Lagmannsretten kan ikke se at det er rettskildemessig dekning for GIGs anførsel om at det må legges til grunn en høyere terskel for vurdering av tilknytning dersom nasjonalt verneting er etablert etter tvisteloven § 4-4 femte ledd."

- (32) Det siste sitatet gir etter ankeutvalgets mening ikke uttrykk for en riktig forståelse av § 4-4 femte ledd sett i sammenheng med § 4-3.
- (33) Lagmannsrettens siste uttalelse om terskelen for tilknytningsvurderingen etter § 4-3 kommer imidlertid etter at lagmannsretten også har konstatert at det foreligger verneting for saken i

Norge i medhold tvisteloven § 4-5 andre ledd om oppfylleelsesverneting. Ankeutvalget er i utgangspunktet enig med lagmannsretten i at saksforholdet i et slikt tilfelle normalt anses å ha tilstrekkelig tilknytning til Norge. Det vises for så vidt til lagmannsrettens oppsummering av synet i rettspraksis og teori, sitert ovenfor.

- (34) Den ankende part har imidlertid innvendinger mot den tolkning av § 4-5 andre ledd som lagmannsretten har bygget på for å komme til at oppfylleelsessted for den relevante ytelsen er i Norge. Det anføres for det første at lagmannsretten ikke kan legge saksøkers pretensjon om at det foreligger en avtale, uprøvd til grunn i en internasjonal tvist. Som ved oppfylleelsesvernetingsbestemmelsen i Luganokonvensjonen artikkel 5 nr. 1 må det foreligge en viss sannsynlighet for at avtale faktisk er inngått, når dette bestrides av saksøkte.
- (35) For det annet hevdes det at siden GIG benekter at det er inngått en avtale, er den relevante avtaleforpliktelsen ikke Euro Tvs krav på å motta GIGs ytelse etter den påståtte kontrakten, men et erstatningskrav som må begrunnes i kreditormora, nemlig GIGs nektelse av å motta Euro Tvs ytelse etter kontrakten. Det relevante oppfylleelsessted er følgelig stedet for Euro Tvs ytelse overfor GIG, og det er i utlandet, anføres det.
- (36) For ankeutvalget er det hensiktsmessig å behandle den andre anførselen først. Ifølge § 4-5 andre ledd er det relevante oppfylleelsesstedet "det sted hvor den forpliktelse som ligger til grunn for søksmålet, er oppfylt eller skal oppfylles". Slik ankeutvalget ser det, må dette føre til at saksøkers valg blir avgjørende i et tilfelle som dette: Er det krevd oppfyllelse av saksøktes ytelse, eller erstatning for saksøktes kreditormora ved å nekte å motta saksøkers ytelse? I dette tilfellet har saksøker i stevningen krevd å få overført til seg det antall aksjer i GIG som selskapet mener var det avtalte vederlaget for selskapets ytelser overfor GIG. Det er ikke krevd erstatning for kreditormora. Det er da ikke uttrykk for feil lovforståelse av lagmannsretten å bygge på oppfylleelsesstedet for overføring av aksjene. Det faller utenfor ankeutvalgets kompetanse å overprøve lagmannsretten konkrete vurdering av at oppfylleelsesstedet for denne ytelsen er i Norge.
- (37) Ankeutvalget kommer så til anførselen om at retten i internasjonale tvister ikke kan legge en bestridt anførsel om at det er inngått bindende avtale, uprøvd til grunn for sin vurdering av om oppfylleelsesstedet for den relevante ytelsen er i Norge. I forarbeidene, NOU 2001: 32 B side 696, er det uttalt om dette spørsmålet:
- "Hvis tvisten ikke er omfattet av Luganokonvensjonen, men gjelder en tvist mellom norske parter der vernetingsspørsmålet alene skal løses ut fra nasjonale vernetingsregler, krever ikke § 4-4 (2) [som ble lovens § 4-5 annet ledd] at det foretas noen særskilt sannsynlighetsvurdering på dette tidspunkt. Saksøkerens pretensjoner må da tillegges den samme betydning som den tillegges for andre prosessforutsetninger".**
- (38) Ankeutvalget bemerker til dette at uttalelsen skiller mellom "rent" norske saker og saker som faller inn under Luganokonvensjonen. Internasjonale tvister utenfor anvendelsesområdet for Luganokonvensjonen har man nokså klart ikke villet uttale seg om. Uttalelsen kan dermed ikke tas til inntekt for at slike internasjonale tvister her skal behandles på samme måte som rent interne tvister.
- (39) For en saksøkt vil det normalt være mer byrdefullt å bli saksøkt ved et oppfylleelsessted i utlandet enn ved et oppfylleelsessted i sitt eget hjemland. Det taler for at man ved vurderingen av om saken har tilstrekkelig tilknytning til Norge for at den skal kunne anlegges her, også må trekke inn sannsynligheten for at avtale overhodet er inngått. Hensynet til forutberegnelighet

for om man risikerer søksmål i utlandet, tilsier det samme. Slik ankeutvalget ser det, stemmer det dårlig med hensynene bak § 4-3 å legge til grunn at oppfylleelsesverneting her i landet normalt gir saken tilstrekkelig tilknytning til Norge, når dette bygger på en uprøvd, men bestridt pretensjon fra saksøker om at det er inngått en bindende avtale. Før retten kan tillegge oppfylleelsesvernetinget en slik betydning ved vurderingen etter § 4-3, må den etter ankeutvalgets mening ha kommet til at saksøker i rimelig grad har sannsynliggjort pretensjonen – altså i praksis samme standard som gjelder ved anvendelse av Luganokonvensjonen, jf. Rt-1996-822 og Rt-2008-1207.

- (40) Som det fremgår, mener ankeutvalget at det for så vidt er mer nærliggende å knytte et slikt krav til § 4-3 enn til § 4-5 andre ledd, men det er i og for seg uten reell betydning for standpunktet.
- (41) Lagmannsretten har ikke foretatt en slik prøving av saksøkers pretensjon om at det er inngått en avtale mellom partene. Det faller utenfor ankeutvalgets kompetanse å foreta en slik prøving.
- (42) Spørsmålet er imidlertid om ankemotparten kan gis medhold i at lagmannsrettens kjennelse uansett står seg fordi lagmannsretten også har kommet til at saken har tilstrekkelig tilknytning til Norge selv om man ser bort fra eventuelt verneting for saken i Norge i medhold av §§ 4-4 eller 4-5. Mot dette har den ankende part anført at lagmannsrettens vurdering etter § 4-3 under enhver omstendighet bygger på et for vidt tilknytningskriterium. Det hevdes at det relevante vurderingstemaet er de rettslige og faktiske omstendigheter som angår selve saken – øvrige tilknytningsmomenter som kun angår saksøkte som sådan, vil falle utenfor. Det er heller ikke relevant å legge vekt på språk som er brukt under forhandlingene, eller hvor de er foregått – det kan bero på tilfeldigheter i et internasjonalt konsern med mange ansatte. Rett vurderingstema etter en "ren" § 4-3-vurdering er videre ikke en samlet vurdering av de aktuelle tilknytningspunkter, men i stedet hvorvidt det foreligger spesielle omstendigheter som tilsier norsk domskompetanse i saken, hevdes det.
- (43) Lagmannsrettens vurdering etter § 4-3 tar utgangspunkt i en vurdering basert på at det foreligger alminnelig verneting og oppfylleelsesverneting i Norge, før den også foretar en vurdering der det ses bort fra disse forutsetningene. Den lyder slik:

"Lagmannsretten kan ikke se at det foreligger forhold ved nærværende sak som tilsier at den skal unntas norsk domsmyndighet. Saken gjelder et helt vanlig formuerettslig krav basert på et pretendert avtaleforhold mellom to profesjonelle næringsdrivende. Lagmannsretten er tvert imot enig med tingretten i at det er få argumenter for at saken mangler en tilstrekkelig tilknytning til Norge etter tvisteloven § 4-3. Lagmannsretten viser særlig til at tvisten må avgjøres ut fra hendelser som har skjedd i Norge og som i det vesentlige involverer norske personer. Sammen med stevningen er det lagt frem en hel del e-postkorrespondanse som har foregått på norsk. Det er ikke mer nærliggende at tolkningen av denne korrespondansen skjer ved amerikanske, eller eventuelt maltesiske, domstoler, enn ved norske domstoler.

På bakgrunn av ovennevnte momenter, samt at forhandlingene og den pretenderte avtaleinngåelsen har funnet sted gjennom møter i Norge og e-postkorrespondanse på norsk, vil lagmannsretten mene at tvistens faktum har slik tilknytning til Norge at den, uavhengig av spørsmålet om nasjonalt verneting, ville kunne anlegges for Oslo tingrett, jf. tvisteloven § 4-3 andre ledd."

- (44) Ankeutvalget kan ikke se at lagmannsretten her legger vekt på forhold som ikke har rimelig tilknytning til selve saken. Spørsmålet om det også kan tas hensyn til omstendigheter som bare gjelder saksøkte som sådan, kommer dermed ikke på spissen.

- (45) Etter ankeutvalget syn må det kunne legges vekt på hvor kontraktsforhandlingene er ført og hvilket språk de har foregått på. Dette kan kanskje bero på tilfeldigheter, men det kan ikke være avgjørende i denne sammenheng. Poenget er at norske domstoler er mer egnet til å behandle tvister der norsk språk, handlinger foretatt i Norge og personer bosatt i Norge er sentrale, enn domstoler i andre land.
- (46) Spørsmålet er så om det skal foretas en samlet vurdering av de aktuelle tilknytningspunkter, eller i stedet skal identifiseres spesielle omstendigheter som tilsier norsk domskompetanse. I Rt-2010-1197, heter det i avsnitt 40 at man må ta i betraktning "alle omstendigheter i saken", og i avsnitt 41 det at "må bero på en helhetsvurdering av både rettslige og faktiske momenter" om saksforholdet har en naturlig tilknytning til Norge. I Rt-2015-1040 avsnitt 49 er det imidlertid påpekt at den konkrete drøftelsen i saken fra 2010 bærer preg av at det "forelå helt spesielle omstendigheter", og at det ikke kan trekkes generelle slutninger om rekkevidden av § 4-3 første ledd av disse uttalelsene. Når det i avsnitt 50 heter at det som den store hovedregel ikke kan "bero på en vurdering av hvilke konkrete tilknytningspunkter til Norge som foreligger i den enkelte sak og på graden av tilknytning" om saken skal kunne føres for norske domstoler, er imidlertid det knyttet spesielt til begjæringer om midlertidige forføyninger. Den mer generelle uttalelsen finnes i avsnitt 51, der det heter at "det skal mye til for å etablere norsk domsmyndighet i formuerettslige tvister hvor det ikke er påvist verneing i Norge". Dette er nettopp den norm som lagmannsretten i saken her har lagt til grunn. Det vises til det første sitatet fra lagmannsrettens kjennelse i avgjørelsen her. Ankeutvalget bemerker at et mer formalisert skille mellom "generelle" og "spesielle" omstendigheter, i tillegg til et krav om at "det skal mye til", virker lite hensiktsmessig. Men det ligger naturligvis i et krav om at det skal mye til, at omstendigheter som fremstår som "spesielle" i saken, i praksis lett vil veie tyngre i den konkrete vurderingen enn mer "generelle" omstendigheter. Lagmannsrettens konkrete anvendelse av denne normen kan imidlertid ankeutvalget ikke overprøve.
- (47) Anken blir etter dette å forkaste.
- (48) Avgjørelsen er enstemmig.
- (49) Ettersom anken ikke har ført frem, har ankemotparten krav på sakskostnader, jf. tvisteloven § 20-2. Ankemotparten har krevd seg tilkjent 138 500 kroner i sakskostnader for Høyesterett. Beløpet legges til grunn.

S L U T N I N G :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Gaming Innovation Group Inc. 138 500 – etthundreogtrettiåttetusenfemhundre – kroner til Euro Tv AS innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelse.

Henrik Bull
(sign.)

Arnfinn Bårdsen
(sign.)

Espen Bergh
(sign.)

Riktig utskrift: